

גליון רי"ב
שנה ה' תשע"ו

סיפורי צדיקים

י"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלס"א

תודה לפרשת קליטון על אישור לפרשתנו

סיפורי חז"ל

הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב מעשה באפיקורוס אחד ששאל את רבי אבינא, נאמר בתורתכם "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ" משמע שאתם קרויים גויים, ומצינו שנאמר "כל הגויים כאין נגדו" משמע שגם אתם אין נחשבים כלום בעיני הקדוש ברוך הוא, שגם אתם בכלל הגויים. אמר לו ר' אבינא, האם לא למדת את דבריו של נביאכם בלעם שאמר מפורש "ובגויים לא יתחשב" שנתן עדות בפיו שאין אנו נחשבים בכלל הגויים, וזהו שרצה בלעם לומר כאשר מונים את האומות בעולם, אין אומרים שבעים ואחת אומות, אלא שבעים אומות וישראל, נמצא שאין ישראל מתערבים במספר העמים, וכן כשיש המון אנשים במקום אחד ושואלים כמה אנשים נמצאים שם? אומרים כך וכך גויים, כך וכך יהודים, ואף על פי שיש הרבה אומות ביניהם לא מזכירים אותם לחוד אלא כוללים אותם יחד ומזכירים את ישראל לחוד.

(מעם לו"עז)

פרשת השבוע

חבירו צועק לעומתו, וכי מי היה אביך סנדלר פשוט, ואילו אבי היה רב נכבד. ניסה הרב להשתיקם בדברים רכים, אך לשוא, עמד ונקש בחוזקה בשולחן והכריז, שקט! אני רוצה לומר דבר תורה, מאימת כבוד הרב נשתתקו כולם. פתח ואמר, הסוסים והחמורים באו בטענה לפני הקב"ה, מדוע נגרע מכל הבריות שבראת בעולמך? חיות הטרף אין להם אדון, זוכים בלילה להכנס לרפת ולול חם וישנים במנוחה, ואילו אנו החמורים והסוסים, אין לנו לא יום ולא לילה, כשמתחשק לאדון שלנו לנסוע באמצע הלילה, מצליף בנו מכות נמרצות ומעיר אותנו ואנו חייבים מיד לרוץ, וגרוע מכל הצרות, שלא נתת לנו לשון לדבר לפני האדון, שכן הרבה פעמים סובלים אנו מכאבי גב ואין בעלינו יודע מזה, והוא מצליף דוקא במקום הכואב. שמע הקב"ה את טענתם הצודקת ועשה נסיון אחד, נתן רשות לחמור לדבר, הוא חמורו של בלעם בן בעור, ומה יצא מדיבורו? לא דיבר דברים של טעם, לא ביקש לאדונו להיות זהיר מעתה בעת קשירת הרסן ולחוס על בריאותו ומנוחתו, אלא סיפר על יחסו "הלא אנכי אתונך אשר רכבת עלי" ומאז ניטל ממנו הדיבור. סיים ר' משה ואמר, יהודים יקרים: אם כבר ניתנה לכם רשות הדיבור, דברו לענין ואל תשחיתו דבורכם בסיפורי יחוס ובהתכבדות בקלון חבriכם.

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל (כ"ד ה) אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות (סנהדרין ק"ה) הגה"ק רבי נפתלי צבי ברלין הנצי"ב מוולוז'ין זיע"א נשאל פעם כיצד הוא יכול לשאת את הרעש הבוקע מבנין הישיבה, ואיך זה לא מפריע לו בשעה שהוא מתגורר בסמוך לישיבה? השיב הרב: האם שמעתם שבעל טחנת קמח יתאונן על הרעש וההמולה שמקימה טחנתו? ברור כי לא יתלונן, כיון שרעש הטחנה מבשר לו כי פרנסתו מזומנת, אדרבה רק לקולה הסואן של טחנת הקמח תערב לו שנתו, ואני, המשיך הרב דומה לבעל הטחנה, קול התורה הבוקע מפיותיהם של בני הישיבה, הינו מקור חיותי והוא נוסך בי עידוד וחיזוק, שאון הישיבה נעים לאוני, ואם חלילה פוסק הקול איני מסוגל לתת תנומה לעיני בשקט שנוצר.

ותאמר האתון אל בלעם הלא אנכי אתנך אשר רכבת עלי וגו' (כ"ב - ל') מסופר על הגאון רבי משה סגל זצ"ל, שהשתתף באסיפת בעלי בתים עשירים בעיני הצלה, תוך כדי מהלך האסיפה סערו הרוחות והתחילו הנאספים לריב, וכל אחד התגאה ביחוסו וצרח כלפי חבירו, מי אני ומי אתה, אני מיוחס וגביר גדול ממך,

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:27 ת"א: 8:29 ר"ת: 9:03

פרשת בלק

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:10 ת"א: 7:26

לקט סיפורים מרבינו הקדוש והטהור רבי דוד משה מקרעטשניף
זיע"א ליומא דהילולא ט"ו תמוז

תתברכנה הרגליים שיקנו נעליים אצלך בחנות

יהודי בשם ר' שלום בעל חנות נעליים בירושלים סיפר סיפור פלא: הורי מנוחתם עדן התגוררו ברחובות והיו קשורים לרבינו זי"ע. מה גם שסבי מצד אימי היה דר באחד הכפרים הסמוכים לסיגעט, והיה פוקד מפעם לפעם את מעונו של הסב"ק מוהרא"ז זיע"א. במשך השנים עברנו לדור בירושלים עיה"ק, אולם אימי היתה ממשיכה לפקוד את בית רבינו, ובהזדמנות סיפרה לרבינו שהיא מתעתדת לפתוח "חנות נעליים", אך רבינו לא היתה דעתו נוחה מן הענין ולא המליץ על פתיחת החנות. אך אימי לאור קשוי הפרנסה כן פתחה את החנות. לאחר כמה שנים באה אימי לפני רבינו בנושא אחר, והוא הביע את פליאתו על עצם ביאתה כאשר לא מילאה אחר רצונו בפעם הקודמת. אך אימי שהיתה אישה תמימה ענתה לעומתו: הרי רבינו יודע שבחז"ל בכפרים שסביבות העיר סיגעט היו יהודים תמימים, שכדי לדעת את עתידם היו הולכים ל"מגידות עתידות" נכריות שהיו פועלות באמצעות כישוף. אך אבי ז"ל לא הלך בעצת רשעים, ולא פנה אל רהבים ושטי כזב, אלא היה הולך ומבקש אך ורק את ברכת רביה"ק מוהרא"ז. האם רצון רבינו, שאני, בתו, כן אלך לבקש את עצת המכשפות?... רבינו נהנה מאוד מן התמימות והאמת שניבטה מתוך דבריה, ובירכה מעומק הלב שתזכה להצלחה גדולה בכל ענייניה, ובקשר לחנות הנעלים בירך בלשון קדשו: "געבענטשט זאהלן זיין די פוס וואס וועלן קויפן ביי דיר שוך". [תתברכנה הרגליים שיקנו נעליים אצלך בחנות]. והחנות ממשיכה להתנהל על מי מנוחות עד היום לאוישו"ט.

המאורע המסעיר שברצוני לספר אודותיו התרחש בשנת תשס"ב - מספר בעל החנות בהתרגשות. יהודי ירושלמי בשם ר' אברהם נכנס לחנות ורכש עבור עצמו זוג נעלים. לקוח אחד מיני רבים. אולם הפלא העצום התברר לי לאחר מספר ימים. כאשר הייתי ב'כותל המערבי' לתפילה, מרגיש אנכי נגיעה בכתפי הסתובבתי לראות מי הוא זה אשר קורא לי. ואני רואה את ר' אברהם, הלקוח שלי, כשהוא מגיש לי קופסת פילם. אני פותח את הקופסא ורואה בתוכה "קליע" של רובה חלוד וישן. למראה פני המופתעות הוא התחיל לספר לי את הסיפור המדהים. לאחר קניית הנעלים אצלך בחנות שבתי לביתי, ובערב בשעה שחלצתי אותם, רואה אני את אחת הנעלים והנה היא מלאה דם. נבהלתי מאוד, ונסעתי מהר לבית החולים. שם ערכו לי צילום רנטגן, ולתדהמתי הם שואלים אותי אם נפצעתי בעבר ברגלי. ואז באחת נזכרתי שאכן בתקופת מלחמת "ששת הימים" גרנו אז בשכונת "מאה שערים" ששכנה ממש על הגבול, ובמהלך ימי המלחמה

נפצעתי כאשר "קליע" חדר לרגלי. בעקבות הבלגאן ששרר אז, פציעה קלה כמו שלי לא טופלה כראוי, וברבות הימים נזנח הענין ונשכח ממני. "עתה יש שם תזוזה של הקליע, ואתה חייב לעבור ניתוח כדי להוציא אותו משם, בכדי שלא יודהם המקום ורגלך תהא בסכנה". - אמרו לי בבית החולים בנחרצות. הם חבשו את רגלי וקבעו לי תור לניתוח לעוד כמה ימים. בהיותי בביתי, ראה אותי נכדי שבא לבקרני ושאלני לפשר התחבשות שעל רגלי. סיפרתי לו את הדברים כהווייתן, והוא ביקש לראות את מקום הפציעה. הורדתי את התחבשות והוא התבונן בפצע שנפער. ולפתע הוא צועק. סבא! אני רואה את הקליע מבצבץ מהרגל, ותוך כדי דיבור הוא תופס את הקליע ושולפו בקלות, כאילו נע על צירים משומנים. ועד שלא היה סיפק בידי להבין את המתרחש מגיש לי נכדי את הקליע לידי. מיותר לציין שהניתוח התבטל והרגל התרפאה מעצמה. - מסיים ר' אברהם את דבריו.

ממשיך ר' שלום - אני עמדתי שם מוכה תדהמה והתרגשות, וכשסיים את סיפורו שחתי לו את דבר הברכה שברך רבינו זי"ע את אימי לפני עשרות שנים ש"יבורכו הרגליים שקונים נעלים בחנותה". עתה התברר פשר הפלא העצום, שלאחר שנים של הזנחה, בדיוק כאשר נעלו רגליו את הנעלים המבורכות, התרחש הפלא העצום והקליע המסוכן יצא ללא כל פגע. וכך עמדנו שנינו מודים להקב"ה על חסדיו ועל הכח הכביר שנתן ביד עבדיו הצדיקים, אשר ברכתם קיימת לעד.

'גליה דרעיה ונפל נהורא'

הגה"צ רבי דן סגל שליט"א סיפר: פעם שאלתי את מורי ורבי המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל שאלה מסוימת. יעץ לי רבי שאלך לשטוח את השאלה בפני הרבי מקרעטשניף. תמהתי ושאלתי - "לרבי?! ענה לי מורי ורבי: "אומרים שהוא חכם מאד (ער איז א קלוגער יודיל)...". אמרתי: "וכי בשביל כך ללכת לרבי חסידי? הלא ישנם הרבה אנשים חכמים?" ענה לי רבי: "אומרים עליו, שלפני שעונה תשובה מסתכל בתהילים..." כלומר, שיש לו רמזים מן השמים. מסיים הגר"ד שליט"א: "נסעתי, וכשראיתי את האור הגדול הזורח ומבהיק מסביביו, הבנתי לראשונה את משמעות המושג המוזכר בחז"ל, 'גליה דרעיה ונפל נהורא'

קוויטעל על הציון ביומא דהילולא

יהודים החפצים שיזכירו את שמם ושם משפחתם על הציון הקדוש

של הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף זצוק"ל

ביום חמישי ט"ו בתמוז

יתקשרו למערכת 052-7144471 בצירוף תרומה להפצת הגליון

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

הכרת הטוב כלפי שמיא

בספה"ק "חובת הלבבות" כתוב שמידת "הכרת הטוב" היא אחת המידות הבסיסיות והכרחיות בעבודת השי"ת, והסיבה לכך שהאדם לא מכיר טובה לבוראו, היא מפני שחושב שהכל מגיע לו.

משל לזוג שבמשך שנים רבות גידלו בביתם יתום ודאגו לכל מחסורו. היתום הרגיש בביתם כבתוך שלו, ולא חש שלמעשה עושים אתו חסד במשך שנים כה ארוכות, באחד הימים הגיע עני לבית ונתנו לו נדבה הגונה, ופיו לא פסק מלברך את בעל הבית ולהודות לו על חסרו הגדול. לנוכח ברכות אלו של העני, שאלה בעלת הבית את בעלה: מדוע העני שעשינו לו טובה פעם אחת, מודה לנו כה רבות, ואילו היתום שאנו מגדלים בביתנו ומשפיעים עליו טובה כה גדולה ותמידית, אינו מודה לנו אף פעם? אמר לו בעלה: אם תרצי אוכל לגרום לו ליתום שיתחיל להודות לנו. הוא קרא ליתום ואמר לו: גידלנו אותך במשך שנים הרבה עד עכשיו, ואנו שמחים שהקב"ה זימן לנו מצוה כה חשובה, אולם עכשיו גדלת ויש באפשרותך לעמוד ברשות עצמך, לכן, אני מציע לך שתעזוב את ביתי ותנסה לחיות חיים עצמאיים. הדברים נפלו על לבו של היתום באופן קשה מאד, אך בלית ברירה הוא יצא לרחוב, ניסה להתפרנס ולמצוא אוכל, ניסה למצוא מקום מגורים וכו', לצערו לא עלה הדבר בידו, רעב ונושפל הוא הסתובב ברחובות, כשראה אותו אותו אדם, קרא לו ואמר שהוא רואה שהוא אינו מסתדר לבד ולכן, הוא יקבל אותו שוב בשמחה לביתו כפי שהיה עד כה. מאותה שעה ואילך ידע אותו יתום כיצד להודות למטיבו, העובדה שנישל אותו מכל הטובה שהיתה לו, החדירה לדעתו את הידיעה שעושים עמו חסד תמידי ועליו להכיר טובה ולהודות על כך.

הנמשל: האדם חי בעולמו של הקב"ה, אשר משפיע עליו חסד תמידי ללא הרף, אולם האדם שהורגל לכל זאת, אינו חש בטובה הגדולה ואינו יודע להודות לה' על כך, אולם כאשר האדם נקלע ח"ו לצרה, אזי הוא מבין שכל חייו וכל נשימה שלו הינם חסד שהבורא יתברך מעניק לו באותו רגע, באותה שעה הוא לומד גם כיצד להודות לה' על חסדיו התמידיים, והוא מכיר טובה לה' על כל מה שהוא עושה למענו תמיד.

(מתוך מאמר)

עיניים צופיות

המעשה אירע בעת ביקורו של רבינו זי"ע בארה"ב בשנת תשכ"ח, לרגל נישואי בנו כ"ק אדמו"ר שליט"א מקרית גת. המונים צבאו על דלתות בית האכסניה שלו לחוות בזיו פניו ולהתברך מפי קודשו. בין הבאים היה שאר בשרו מנכדי רביה"ק רבי מאיר מקרעטשניף זי"ע, שבא להזכיר לישועה ולברכה את אמו אשר לקתה בליבה והיתה צריכה לעבור ניתוח לב בימים הקרובים. הוא לא בא להתייעץ אם לעשות את הניתוח אם לאו, אלא לקבל ברכה שיעבור הניתוח בשלום. וכידוע באותם הימים ניתוח כזה היה כרוך בסיכון רב. כשהגיע תורו ונכנס להתברך, התעניין רבינו זי"ע בשלום קרובתו, וברר את כל פרטי הניתוח. והקרוב הזכיר את שם בית החולים ואת שם הפרופסור שאמור לבצע את הניתוח. רבינו זי"ע הקשיב קשב רב כדרכו בקודש, ולשמע שם הרופא עצר בעדו ואמר בנחרצות. "בשום אופן לא!" שלא יערכו את הניתוח אצל רופא זה. וסיים בברכה שיעבור הכל בשלום ובהצלחה. כאשר יצא אותו קרוב מפתח ביתו של רבינו, היה נבוך מאוד מה עליו לעשות. מצד אחד הניתוח כבר עתיד להתקיים בימים הקרובים, אצל פרופסור בעל שם וידוע כמומחה בתחומו, ומה גם שלקבוע עתה תור חדש לפרופסור אחר יקח שבועות ואולי אף חדשים רבים, כאשר אימו החולנית נתונה בינתיים בסכנה. אולם מאידך גיסא כיצד ניתן לבטל את דברי רבינו שפסק מפורשות שלא לערוך את הניתוח אצל פרופסור זה. לבסוף הרהר בדעתו, שמכיון שהוא לא בא אל רבינו להתייעץ, אלא לבקש את ברכתו, יבצע את הניתוח כמתוכנן ומן השמים ירחמו שהכל יעבור בשלום.

הגיע ובא יום הניתוח. באותו יום עמדו בתור לניתוח אצל אותו פרופסור כמה וכמה חולים, כשהראשונה ברשימה הייתה אותה אשה. הניתוח אמור היה להתחיל בשעה שמונה בבוקר, וכדרך הנהלים, היתה החולה מאושפזת במחלקה כבר מיום קודם, כשכל הבדיקות מוכיחות כי היא כשירה לעמוד לניתוח. אך עם שחר כשעשו לה שוב בדיקות אחרונות, נמצא כי חום גופה גבוה מאוד, ובמצב שכזה לא ניתן לעשות את הניתוח בשום פנים ואופן. לאחר התייעצות בין הרופאים הוחלט כי יתנו לה תרופה להורדת החום, ובינתיים יכנס לניתוח החולה הבא בתור. החולה הבא בתור הוכנס לחדר הניתוח, והניתוח החל. כשהכל הולך כשורה ועל מי מנוחות, עד שלפתע נשמעו צעקות מחדר הניתוח. הרופאים המסייעים פרצו מן החדר בזעקות הצלה כאשר הפרופסור המנתח התמוטט פתאום מול עיניהם ולקה בשבץ מוחי. הבלבול היה גדול, כוחות ההצלה ניסו לייצב את מצבו של הפרופסור ללא הועיל, תוך כדי שהחולה הגוי שכב על מיטת הניתוחים נשכח כליל. כשחזר הצוות הרפואי להמשיך את הניתוח ללא אותו פרופסור, התברר כי אין את מי לנתח. אותו חולה נפח את נשמתו על מיטת הניתוחים. שני גויים נפחו את נשמתם כאחד, ולקרובת רבינו היתה נפשה לשלל.

צ'ין אדם לחברו

סליחה ומחילה ליהודי מונעת

צער מהשכינה הק'

מסופר על הרה"ק רבי חיים בן עטר בעל ה"אור החיים" הקדוש זיע"א (יומא דהילולא ט"ו תמוז), שאדם עשיר תקיף וקרוב למלכות, זלול פעם בכבודו של תלמיד חכם ובר אוריין אחד, לאחד מכן פנה ה"אור החיים" הקדוש לתלמיד חכם הנ"ל וביקש שימחל ויסלח לעשיר, השיבו החכם, רבי: תכף ומיד לאחר המעשה מחלתי לו, לפי שכתוב בוודר הקדוש, שחטאים של ישראל מכבידים על כנפי השכינה, ואם לא אמחל לעשיר הרי כל רגע ורגע יגרם צער לשכינה בגללי, לכן מיהרתי לסלוח לו, ועל ידי זה מנעתי צער מהשכינה הקדושה, כאשר שמע ה"אור החיים" נימוק החכם, קילט את דבריו ואמר: אכן, אסור ליהודי לשמור טינה על חברו, שבכך גורם צער לשכינה.

מוטב להניח ולא לבנות ביהמ"ק

סיפר הגה"צ ר' שלום שבדרון זיע"א, כששימשתי בקודש באחת הישיבות, המשגיח בישיבה שהה בחו"ל זמן רב למטרת גיוס כספים לישיבה, תלמידים מהישיבה ביקשו ממני להשמייע לפניהם שיחות מוסר במקום המשגיח. והשאלה שניקרה בליבי האם לדאוג לבחורים ולחשוש על הפסד רוחני שנגרם להם, בשעה שאינם שומעים שיחת מוסר, או לחשוש שמא אצליח מאד וכך תתגלגל עגמת נפש למשגיח של הישיבה. טרחתי ונסעתי לביתו של הגאון רבי יחזקאל לוינשטיין זיע"א וזו התשובה שקיבלתי: "יש לנו קבלה ברורה, כי אם נוצר מצב כזה של

הודמנות לבנות את בית המקדש, אבל יש בזה חשש של חלישות הדעת למישהו, אז מוטב להניח ולא לבנותו"

העונש על צער בעלי חיים

הרה"ק מביטשקוב זיע"א, סיפר פעם סיפור מוזעזע: פעם נכנס יהודי אל אבי הקדוש הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף זיע"א, (יומא דהילולא ט"ו תמוז) ובלב כבד עד מאד, מספר על חמשת ילדיו, שאילמים המה, רחמנא לשיזובן. שמע אבי הקדוש את מצוקתו, וברחימאיות ביקשו שיגולל מעט מקורות חייו. התחיל הלה לספר, על קורותיו - על דא ועל הא. אך, אבי הקדוש לא היה מרוצה, וביקש להיזכר ולספר עוד על עצמו. התחיל ההוא מחטט בזכרונו, ומנסה לספר עוד ועוד, אך, אבי הקדוש עדיין לא מרוצה. כראות אבי הקדוש שהיהודי לא נזכר, אמר: "נו, הלא אם-כן אהיה אני מוכרח להזכירך... "הזוכר הנך, שהיית שובב גדול בילדותך, מעשי משובה רבים עוללת. פעם גם נקלעו לידך 'חבורה' של חמש ציפורים במכה אחת, והתעללת בהם קשות, לא נרגעה רוחך עד שחתכת להם את המקור. הזוכר אתה?! - שאל רבינו. הנהן הלה בראשו, מבויש. המשיך רבינו: "משום 'צער בעלי חיים' זה, נגזר עליך, שחמשת ילדך יהיו אילמים..." נכלם כולו עמד האיש, ובקול לא-לו התחנן וביקש מרבינו דרך תשובה. משראה רבינו את לבבו הנשבר, רשם מרשם כל שהוא, זכה והלה ראה ישועה.

הילולא דצדקיא

יום ראשון י"א תמוז

רבנו יעקב יצחק חיות ב"ר אברהם (אפי רברבא - שמ"ה)
הרה"ק רבי צבי הירש מוידויטשוב ב"ר יצחק אייזיק (עטרת צבי - תקצ"א)
הרה"ק רבי אלחנן וטרמן הי"ד (תש"א)
הרה"ק רבי אהרן טביש ב"ר יעקב (קרני ראם - תרי"ב)

יום שני י"ב תמוז

רבי יעקב ב"ר אשר (בעל הטורים-ה"א- ק"ח)

יום שלישי י"ג תמוז

הרה"ק רבי מרדכי מקרעמניץ ב"ר יחיאל מיכל מזולאטשוב (תקע"ז)
הרה"ק רבי מרדכי ב"ר פינחס מקאריץ (אב"ד קאריץ - תקע"ז)

יום רביעי י"ד תמוז

הרה"ק רבי פנחס שפירא מסלאוויטא ב"ר משה (תרל"ב)

יום חמישי ט"ו תמוז

הרה"ק רבי חיים ב"ר משה בן עטר ("אור החיים" הקדוש - תק"ג)

הרה"ק רבי דוד משה מקרעטשניף (תשכ"ט)
הרה"ק רבי אריה לייבוש הלברשטאם ב"ר שמחה (אבי ה"דברי חיים" - תקצ"א)
הרה"ק רבי יעקב משה מקאמארנא ב"ר אליעזר צבי (תרפ"ט)

יום שישי ט"ז תמוז

הרה"ק רבי דוד היילפרין אב"ד אוסטראה ב"ר ישראל (תלמיד הבעש"ט - תקכ"ה)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

פרפראות

מסופר על הרה"ק רבי צבי הירש מוידויטשוב זיע"א (יומא דהילולא י"א תמוז) שפעם התוועד יחד עם הרה"ק רבי אברהם חיים מזולאטשוב בעל "אורח לחיים" זיע"א, בתוך הדברים שאלו רצ"ה על מנהגו לתת סגולות, ענה לו רא"ח כי תפלה עושה מחצה, לכן הוא נותן סגולה על חצי השני. אמר לו רצ"ה אנחנו מתפללים עוד הפעם על מחצה השניה, וממילא אין אנו צריכים לסגולות.